

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Onzen opa, Gotte Emme en ook men auwers, Gotte Jan en Pietje van Limpt, waren minsen mee un hil goei hart. Ze probeerden de Reuselse minsen, és ze dé innigsins kunnen, vórt te helpen. Ik denk dat ur in Reusel nog wel zén die dé nog weten.

Péér Got (Kerkhofs) in de woonkamer in zijn huis aan Doornbos 77 in december 2005.

Aan het woord is de 78-jarige Péér Kerkhofs. Péér is de enige zoon van het verder uit drie dochters bestaande gezin van *Gotte Jan* (Kerkhofs) en zijn vrouw *Pietje van Limpt*.

Geboortehuis

Het huis waar later mijn wieg heeft gestaan is na een brand in 1908 herbouwd door mijn opa Emme Kerkhofs, in Reusel beter bekend als *Gotte Emme*. Het stond aan de Wilhelminalaan, tegenover de splitsing met Bakkerstraat, die vroeger *de Pieper* werd genoemd. Opa heb ik gekend als een rustige Reuselse mens die met iedereen het beste voor had. Hij heeft tot aan zijn dood bij ons gezin ingewoond. Oma heb ik nooit gekend, die is al op vrij jonge leeftijd, voor ik geboren ben, overleden. Links van ons huis stond café de Vrachtskar van Jan van Kaethoven. Behalve caféhouder was Jan samen met zijn zoon Jos ook vrachtrijder. Op hun vrachtwagen stond met grote letters het getal 11, hun telefoonnummer.

Gotte Pietje en Fros van Loon bezig met het lossen van de tram, omstreeks 1925. Het lossen en opstapelen van de 50 kilo zware kolenzakken was zwaar werk waar Gotte Pietje niet voor terug schrok.

Rechts van ons woonden Kee en Péér van Hoof. Péér van Hoof werd *Péér Tram* genoemd omdat hij stoker en conducteur op de stoomtram was. Zijn vrouw Kee verwerkte de goederen van de tram die bij hen voor de deur gelost en geladen werden. Het waren hartelijke mensen die heel hard gewerkt hebben. Zo brachten ze de goederen voor Hooge en Lage Mierde met de transportfiets of te voet per stootwagen, over de slechte keiwegen van toen naar het besteladres. Links tegenover ons huis stond café 't Centrum van *Jan Geukes Girt* (Janssen). Girt is ook postmeester en wethouder geweest. Daarnaast op de hoek van de *Pieper* was de werkplaats en winkel van automonteur en fietsenmaker Jan van Kemenade. Op de andere hoek met de *Pieper* was de bakkerij van Harrie van Gorp, in Reusel beter bekend als *Bakkersménneke*. Het was toentertijd een middenstandsbuurt met burens die op elkaar konden rekenen als dat nodig was, vertelt Péér.

Ouderlijk gezin

Onze pa is op 7 juni 1912 getrouwd met ons moeder Pietje van Limpt, afkomstig uit Hooge Mierde. Mijn oudste zusje Riek is geboren in 1913, een jaar voor de Eerste Wereldoorlog begon. Het was mobilisatietijd en veel mannen werden opgeroepen voor de landsverdediging. Ook onze pa werd in 1914 gemobiliseerd. Hij werd grenswachter en was gelegerd in een kazerne in Roosendaal. In datzelfde jaar is ook zijn tweede kind, zoon Peter geboren. In Roosendaal kreeg hij bericht dat zijn bijna twee maanden oude zoon ernstig ziek was. Toen hij verlof vroeg om zijn doodzieke kind bij te staan werd hem dat door de commandant halsstarrig geweigerd. Hij negeerde de weigering, nam op de kazerne een fiets mee en reed zo snel mogelijk naar Reusel. Daar aangekomen was het te laat, zijn zoon was al overleden. Het overlijden van hun zoon moet voor mijn ouders een heel grote klap zijn geweest. Onze pa heeft het er later nog dikwijls met ons over gehad, vertelt Péér.

Nadat in 1916 ons An is geboren, heeft onze pa nog ongeveer vier jaar dienst gedaan in het Limburgse grensplaatsje Thorn. Ons moeder en mijn zusjes An en Riek, zijn ook in Thorn gaan wonen. De Eerste Wereldoorlog

is geëindigd en onze pa kon met zijn gezin naar Reusel terug. Ze gingen wonen in het ouderlijke huis van onze pa. Opa bleef bij hen inwonen. Onze pa verdiende de kost als sigarenmaker. Samen met ons moeder begon hij daar omstreeks 1920 een kolenhandel. De kolen werden aangevoerd met de tram. Voor ons huis werd de kolenwagon losgekoppeld. Daar werd de lading met kruiwagens gelost. Bij een vracht van 10-ton moesten 130 kruiwagens in korte tijd naar de 50 meter verder gelegen opslagplaats gereden worden. Daarna werd de lege wagon naar de rangeerplaats geduwd waar nu de bushalte aan de Kruisstraat is.

Omdat onze pa sigarenmaker bleef dreef de kolenhandel in die jaren voor een groot deel op ons moeder. Moeder schuwde daarbij het zware werk niet. Bijvoorbeeld het kolen opzakken werd door haar gedaan. De zakken werden daarbij door haar gevuld met 50 kilo kolen en daarna opgetild en verplaatst. In de middagpauze bracht onze pa met de stootkar dikwijls nog vlug een bestelde vracht weg naar een klant.

Sint Cornelius Pensionaat

Van mijn lagere schooltijd is mij nog het meest bijgebleven dat we regelmatig met de stoomtram naar school gingen. Samen met

Gotte Jan omstreeks 1910. Let op zijn modieuze kleding van deze jonge man.

Pietje van Limpt in de tijd dat ze verkering had met Gotte Jan, omstreeks 1910. Geen wonder dat Gotte Jan op deze knappe dame verliefd werd.

Péér Got met de neven Boerke van Snippe Marie (Vosters) en Kees van Snippe Lowie (Vosters) zittend op hun Shetlandpony's tijdens een concours in Hapert omstreeks 1942.

mijn buurjongens Jan, Bert en Sjaak van Hoof reden we vanaf hun huis zo'n 500 meter met de tram mee tot aan de voordeur van de Sint Jozefschool. We mochten van hun vader Péér van Hoof mee. Hij was de stoker van de stoomlocomotief. Als jonge jongens vonden we dat in die tijd een hele belevenis.

Vanaf de vijfde klas werd ik door mijn vader van de Sint Jozefschool overgeplaatst naar het pensionaat Sint Cornelius dat ook door de fraters in Reusel werd gerund. De directeur

van het pensionaat was frater Reniers. Onze pa zal daarbij wel in gedachte gehad hebben dat ik hem in de kolenhandel zou opvolgen. Volgens hem kon ik wat extra kennis goed gebruiken om later mijn middenstandsdiploma te kunnen halen. Ook de Reuselse jongens Karel van Hoppe en Harrie Willekens waren er pensionaire. Alle, ongeveer 100, overige pensionaires kwamen van buiten Reusel. Hoewel het pensionaat zeker niet streng was, waren er vaste degelijke regels. De drie Reuselse pensionaires mochten wel thuis slapen maar moesten van 7 uur 's morgens tot 9 uur 's avonds in het pensionaat zijn. Elke dag en dat 7 dagen in de week, begon om 7 uur in de kapel van de fraters voor ons de mis. Na het avondgebed om 9.00 uur 's avonds mochten we naar huis om daar te slapen. Op zondag moesten we bovendien ook nog naar het lof. Alleen als mijn ouders me kwamen halen, mocht ik na het lof mee naar huis. Het kwam wel eens voor dat ik het verslapen had en te laat in de kapel was. Dan bleef ik achter in de kapel in een hoekje zitten en sloot bij het verlaten van de kerk zo onopvallend mogelijk bij mijn klas aan. Meestal had de begeleidende frater het wel opgemerkt en werd ik later in de eetzaal op de vingers getikt. Af en toe werd er ook wel eens straf uitgedeeld. Op een keer had ik tijdens het

Braaf poserende jongens van de tweede klas van de fraterschool omstreeks 1934. Op de derde rij van achteren, tweede van links met stropdas is Péér Got. Op de eerste rij v.l.n.r. zitten Wim Dirckx, Péér van de Wieper (Lauwers) en Gerrit van den Oppasser (Anthonisse).

speelkwartier met een welgemikte sneeuwbal de bril van het hoofd van frater Adriano gegooid. Voor straf moest ik het dikke boek 73 uit de bibliotheek overschrijven en daarna de overgeschreven tekst hardop voorlezen. Het was een zodanig groot karwei dat de frater toch medelijden kreeg en ik het niet helemaal tot de laatste bladzijde af heb hoeven maken.

In het pensioonaat was er ook regelmatig tijd voor ontspanning. Op de speelplaats mocht er gehandbald worden en op woensdag- en zaterdagmiddag togen we dikwijls naar het voetbalterreintje van de fraters. Het was gelegen achter de speelplaats van de Sint Jozefschool, richting de huidige Marialaan. We speelden daar ook wel tegen Reuselse jongenselftallen. Verder werden er door ons toneelvoorstellingen gegeven en heb ik er mondharmonica leren spelen. Op het pensioonaat zat ik bij een groepje dat regelmatig muziek maakte waarbij diverse muziek-instrumenten werden gebruikt, vertelt Péér.

Tweede Wereldoorlog

Nog goed herinner ik me die zondag in mei 1940 toen ik voor het eerst in levenden lijve geconfronteerd werd met de Duitse bezetter.

Samen met onze pa kwam ik de kerk uit toen ik grote groepen soldaten door Reusel zag trekken, richting Belgische grens. Met paard en wagen en auto's met veel oorlogstuig erop maar ook te voet gingen ze het strijdtoneel tegemoet. Bij buurman Jan van Kaethoven hadden de Duitsers nog wel even de brandstofpomp leeg getrokken zonder er een vergoeding tegenover te stellen. Zoon Jos moest zelfs met zijn vrachtwagen met de Duitsers mee. Hij werd later zonder vrachtwagen naar huis teruggestuurd. Een tijd later hebben ze bericht gekregen dat de vrachtwagen in de Franse havenstad l'Havre teruggehaald kon worden. Daar aangekomen bleek dat de reis helemaal voor niets was geweest. De vrachtwagen stond daar zonder wielen op lege benzinedrums. Ze konden zo hun vrachtauto niet meenemen en keerden zonder vrachtwagen teleurgesteld naar Reusel terug.

Shetlander Corry

In de oorlog had onze pa een Shetlandpony aangeschaft zodat de kolen niet meer met de stootkar bezorgd hoefden te worden. Mijn zus An, die 11 jaar ouder is dan ik, nam toen het bezorgen van kolen grotendeels voor haar rekening. Samen met ons moeder stond ze dikwijls midden in de kolen. Het sjouwen van zakken van 50 kilo gingen ze niet uit de weg. Keihard hebben ze in de kolenhandel gewerkt, vertelt Péér.

Onze Shetlandpony, die Corry heette, werd vooral door ons moeder vertroeteld. Wanneer ons An klaar was met het bezorgen van kolen wist Corry dat er in de keuken wat te eten was. Na het uitspannen liep Corry dan ook

Gotte Jan met zijn Shetlanderpony Corry. Corry werd door de familie verwend. Zij mocht zelfs, na het bezorgen van de kolen in de keuken komen en daar het klaargelegde eten van de aanrecht pakken.

Péér Got met Hackney Roos tijdens het bezorgen van kolen, omstreeks 1950. Roos kon prachtig lopen en draven. Het leek soms of ze de stenen van de weg niet raakte, vertelde Péér. Op de achtergrond het voormalige fraterklooster.

Hackney Roos op de binnenplaats van het woonhuis annex kolenhandel van Gotte Jan aan de Wilhelminalaan, omstreeks 1950.

altijd de keuken in, pakte het eten dat ons moeder had klaargelegd van het aanrecht en liep daarna door de andere deur van de keuken naar de stal.

Op een zekere keer lag Corry te krimpen op de grond van de pijn. De veearts werd erbij gehaald en die constateerde dat het paardje dood zou gaan. Harrie van Hoof uit Vessem, die vroeger koetsier was geweest en toen bij de zusters woonde had ervan gehoord en kwam kijken of hij kon helpen. Toen hij Corry zag riep hij: *“Holt mér vlug un stuk sunlight zéép!”* Hij sneed een spie sunlight zeep, deed die in de urine-uitgang van Corry en stelde haar wat gerust. Dat bleek de juiste remedie te zijn, Corry leegde haar blaas en even daarna mankeerde ze ogenschijnlijk niets meer. Toen de veearts later op de dag terug kwam om te vragen hoe het met Corry ging vertelde onze pa wat er gebeurd was. De veearts zei toen tegen hem dat hij terug was gekomen om dat ook uit te proberen, lacht Péér.

Met Shetlander Corry heb ik in mijn jonge jaren deelgenomen aan paardenconcoursen. Samen met vijf andere Reuselse jongens waaronder *Boerke van Snippe Marie* (Gerrit Vosters) en *Kees van Snippe Lowie* (Vosters) vormden we een zestal. De trainingen werden gegeven door Toon Pap (Dirkx) die een zuivelwinkeltje had aan de kruising van de Molenstraat met de Wilhelminalaan.

Bevrijding

Tijdens de bevrijdingsdagen van september werd de omgeving van ons huis hevig beschoten. In de kelder van ons huis werden

door ons angstig de gebeurtenissen afgewacht. We moesten plotseling ons huis verlaten toen de achtergevel werd weggeschoten. Alles achterlatende liepen we de *Pieper* in.

Douaneambtenaar Westhuis die een eindje in de *Pieper* woonde had ons zien vluchten en nodigde ons uit bij hem beschutting te zoeken. Ook zijn huis kreeg een voltreffer. Toen stelde ik voor naar de fraters te gaan omdat ik wist dat die een heel grote kelder hadden. Daar aangekomen bleek dat we niet de enigen waren die op dat idee waren gekomen. Veel Reuselnaren en een paar Duitsers waarvan er enkele gewond waren, hadden daar al beschutting gevonden. Tijdens de beschietingen werd angstig afgewacht en menig rozenhoedje gebeden. We hoorden en voelden de bommen en granaten soms inslaan. Het leek wel of in de omgeving de hel was losgebarsten. De Reuselse kerk werd grotendeels vernield en het zusterklooster stond in lichterlaaie. Het werd steeds duidelijker dat we bij de fraters niet langer meer veilig waren. Midden in de nacht kwam burgemeester Willekens de schuilkelder in vergezeld van Engelse soldaten die een witte vlag bij zich hadden. Ze gaven het bevel de schuilkelder te verlaten omdat alles gebombardeerd zou gaan worden. Om 2 uur

Na de trouwmis van Péér en Dora Kerkhofs-van Gompel werd een erehaag gevormd door bevriende kolenboeren uit de omgeving.

Zilveren bruiloft van Gotte Jan en Gotte Pietje op 7 juni 1937. Hier poseren ze samen met familie, vrienden en buurtgenoten voor hun woonhuis aan de Wilhelminalaan. Op de tweede rij zittend v.l.n.r. Schoren Gust (Schoormans) en zijn vrouw Jans van Limpt, opa Gotte Emme, Péér en Riek Got, het bruidspaar en An en Emma Got.

in de nacht vertrokken we hals over kop naar Hooge Mierde. Voor het vertrek kregen we van de rector eerst nog wel de communie, vertelt Péér.

In Hooge Mierde werden we gastvrij opgevangen door het gezin van Piet Hermans die

op *Kuldersroy* (Kuilenrode) woonde. Daar vertelde Sjef Leyen dat ons huis in Reusel met de grond gelijk was geschoten. Onze pa zei toen: “*Daor gééf ik niks um es menne Shetlander mer nie gerokt is.*”

Gevaarlijke tocht naar Reusel

Zonder dat onze pa het wist ben ik na een paar dagen met mijn zwager Nol Bruininkx naar Reusel gegaan om bij ons thuis de schade op te nemen. Ook wilden we proberen onze pony Corry naar Hooge Mierde te halen. Dat uitstapje naar Reusel zal ik nooit meer vergeten. In Reusel werd er nog op diverse plaatsen geschoten. Achteraan in de *Pieper* lag gedeeltelijk over de straat een zwaargewonde Engelse soldaat. Verderop in de *Pieper* stond een groepje Engelse soldaten, in dekking tegen een muur, die verwonderd keken toen ze ons voorbij zagen komen. Bij ons huis aangekomen zagen we dat Jef Leyen gelijk had, er was niet veel meer van over. Gelukkig was pony Corry er nog wel. In al dat oorlogsgeweld stond ze rustig Engelse biscuits te eten. In de totaal vernielde keuken zat een angstig kijkende Duitse soldaat. Hem vroeg ik: “*Habe Sie angst?*” Hij knikte. We hebben hem toen maar naar de varkenskooi gebracht die wat meer beschutting bood. Corry hebben we snel een kopstuk aangedaan en we vertrokken met haar richting Hooge Mierde. Op de terugweg zagen we dat de gewonde

Gotte Pietje en Gotte Jan op 7 juni 1957 in hun woonkamer van hun huis aan de Wilhelminalaan. Op de foto is te zien dat Het Heilig Hart en Maria van Lourdes over hen waken.

De stoet onderweg naar de kerk tijdens de gouden bruiloft van Gotte Jan en Gotte Pietje. Op de eerste rij v.l.n.r. een aantal Reuselse 'hoge heren' te weten, Jan van Hoof, Jan Geukes Girt (Janssen), Piet Heuvelmans en Leo Somers.

Engelse soldaat overleden was en in de sloot was gelegd. Verderop bij het huis van het gezin van Janus Kox dat achteraan in de Mierdseweg stond, sloegen vlak bij ons enkele granaten in op het land. We doken in paniek de sloot in. Zwager Nol Bruininkx zei toen: "Bid mér un oefening van berouw want we zén er geweest." Hij had dat nog maar amper gezegd toen er vlak bij hem een granaat insloeg in een *erpelhoop*. Een opspattende zuil van zand en stukken *erpel* kwam over Nol heen. Pony Corry had zich van mij losgerukt en het op een lopen gezet, richting Hooge Mierde. Bij Janus Kox in huis troffen we de twee broers Delissen aan die we daar voor het laatst gezien hebben. Enkele weken later kwamen ze tijdens het opruimen van puin bij hun huis door ontploffende landmijnen om het leven.

Toen het wat rustig werd vertrokken we weer richting Hooge Mierde. Buiten gekomen zagen we dat pony Corry bij de door mijn zwager Nol achtergelaten kruiwagen geduldig op ons stond te wachten.

In Hooge Mierde aangekomen kregen we van onze pa een flinke uitbrander omdat we zonder het te zeggen de gevaarlijke tocht naar Reusel hadden gemaakt. Toch zal hij blij geweest zijn dat hij Corry gezond en wel terug had, vertelt Péér.

Bevrijd

In oktober 1944 toen de oorlog in Reusel voorbij was keerden we naar Reusel terug. Ons huis was totaal vernield maar gelukkig was ons niets overkomen.

Trots poseren Gotte Jan en Gotte Pietje hier samen met hun 'dames' op 7 juni 1957. Ze zijn hier op 7 juni 1957 op de binnenplaats van hun huis ter plaatse van de kolenopslag. Staande v.l.n.r. dochter An, schoondochter Dora, dochter Emma, Nel van Limpt en dochter Riek.

Het wagenpark van Peer en Doortje Got in de glorie dagen van de kolen- en oliehandel, omstreeks 1965. Het zijn v.l.n.r. een Berliet, een Ford met olietank, een Opel Blitz en een Opel Kapitän. De kinderen v.l.n.r. zijn Frans Bruininkx, Jan Kerkhofs, Bart van Hoof, Jan van Lierop, Broer Kerkhofs en Hans van Lierop.

Opa *Gotte Emme* was enkele weken daarvoor naar buurman en schoonzoon Jan van Kaethoven gegaan omdat hij meende dat het daar veiliger was. Terug in Reusel kon niemand ons vertellen waar opa gebleven was. Weken later bleek dat hij in het zustersklooster in Bladel was ondergebracht waar hij door de zusters verzorgd werd.

Eerst hebben we met ons gezin onderdak gekregen bij Klaos van de Borne. Zijn zoon Giele had verkering met mijn zus Emma. Via hem wisten we dat we daar terecht konden. Daarna hebben we in afwachting van de herbouw van ons huis een hele tijd gewoond in een huis dat van overbuurman *Jan Geukes Girt* (Janssen) van café 't Centrum was. Daar is ook opa weer bij ons komen wonen. Hij wilde zo graag naar Reusel terug dat hij tegen ons pa gezegd zou hebben: *“Es gé me hier in Blaol weghóld en ik mee nar Reusel mag meugde alles hebben wá ik heb.”*

Hoewel in Reusel de oorlogshandelingen voorbij waren was het in Nederland nog lang geen vrede. Over Reusel vlogen in die tijd zogenaamde vliegende V1 en V2 bommen bestemd voor Londen en Antwerpen. Op een zekere keer zat opa samen met ons te eten aan een pan spek toen er in *de Bus* een vliegende bom ontplofte. Het huis stond te schudden als gevolg van de hevige explosie. Opa merkte er echter helemaal niets van en at onverstoord door. Toen hij zag dat we verschrikt rondkeken vroeg hij verwonderd: *“Wá is ur toch on de hand dé gellie zo ongedurig zé,”* vertelt Péér.

Eigen kolenhandel

Ons huis is na de oorlog herbouwd door de Reuselse aannemers Coop Jansen en Gerritje de Jong. Omdat er toen nog een groot gebrek

Trots staat Péér Got voor zijn Berliet die toen al 1 miljoen kilometers had gereden. Op zijn Berliet, die hij Doortje noemde, staat de toepasselijke tekst: "Nog steeds in bedrijf werkzaam, meer dan 1.000.000 km gereden."

Bij de begrafenis van bisschop Wüstenberg bij de dom van Keulen omstreeks 1985, waren ook leden van de Reuselse Guld uitgenodigd. Tweede van links de voormalige Reuselse huisdokter Marius Zijlmans, de vierde en vijfde van links respectievelijk Giele van Limpt en gildekoning Péér Got.

De tweede Berliet van Péér Got, november 1980. Péér had er al een hele dag mee rondgereden toen hij op de tekst die op de deur stond werd gewezen. Toen begreep hij pas dat hij die dag opa was geworden.

aan materialen was kon dat alleen maar provisorisch gebeuren. Toen het huis klaar was vond onze pa het tijd om de kolenhandel langzamerhand van hem over te nemen. De tijden waren veranderd. Zo was de stoomtram al meer dan tien jaar uit Reusel verdwenen en werden de kolen aangevoerd met vrachtwagens.

Met een bevriende kolenboer uit Tilburg werd Shetlander Corry geruild voor de grotere en sierlijke Hackney Roos. Met Roos heb ik ongeveer 8 jaar kolen rondgebracht. Roos had

een prachtige stap en kon prachtig draven het leek soms of ze de stenen niet raakte, vertelt Péér agenietend.

Tijdens Reusel kermis van 1950 heb ik in café de Valk, aan de rand van de dansvloer, voor het eerst Dora van Woute Piet (van Gompel) ontmoet. Hoewel we niet hard van stapel liepen ontstond daar het begin van een vriendschap. In januari van het jaar daarop kwam kapelaan Pijnenburg bij ons thuis. Hij vertelde dat Dora al een tijd met pleuritis ziek te bed lag en dat ze het leuk zou vinden dat Péér haar een keer zou komen opzoeken. Omdat haar ouderlijk woning aan de Voorste Heikant in de oorlog was afgebrand en nog niet herbouwd was huurde het gezin van Frans Hoek (Vosters) tijdelijk een woning die aan de grens stond nog voorbij het douanekantoor. Toen ik niet veel later bij hen kolen kwam brengen mocht ik van haar ouders naar boven om te kijken hoe het met haar ging. Met mijn werkkleding aan kwam ik bij haar aan en vanaf toen zijn we al 55-jaar een hecht stel. Maandenlang heb ik op zondagmiddag Dora op haar ziekbed bezocht. Ook haar vader, *Woute Piet*, die een echte *buurter* was, kwam er regelmatig bijzitten. Het is wel eens voorgekomen dat we beiden langs Dora in bed lagen te slapen, lacht Péér.

Eigen gezin

Vier jaar na onze eerste ontmoeting in de Vrachtkar zijn Dora en ik op 11 mei 1954 getrouwd. Op onze trouwdag vormden bevriende kolenboeren aan de kerk een erehaag, geweldig was dat. Vijfentwintig jaar hebben we bij de zaak aan de Wilhelminalaan gewoond. Daar zijn ook onze twee zonen Jan en Pieter geboren. Onze Jan werkt inmiddels al 29 jaar bij de Rabobank. Hij is getrouwd met Ans Tielemans. Pieter die we altijd Broer noemen, werkt al 30 jaar bij Philips. Hij is getrouwd met Christine Timmermans. Onze Jan en onze Broer hebben ieder 2 kinderen waar we heel trots op zijn, vertelt Péér.

De eerste jaren van ons huwelijk draaide de kolenhandel op volle toeren. Hackney Roos werd omstreeks 1957 vervangen door een vrachtwagen. Het was een Chevrolet met een laadvermogen van 5-ton. Vanaf die tijd ging ik de kolen zelf bij de mijnen in Limburg ophalen, meestal bij de Oranje Nassaumijn in Heerlen. De zaak ging zo goed dat er een knecht nodig was. Het werd *Kees van de Wieper* (Lauwers), een heel goede knecht. Omstreeks 1957 hadden we de wind nog steeds mee in de kolenhandel. Bovendien werden de olieverkopen hoger en kwamen er langzaam extra inkomsten door de verkoop van zand en grind. Het wagenpark groeide in die jaren. We hadden toen een 12-tons Berliet, een Ford uitgerust met een 2000 liter olietank en een Opel Blitz met een laadvermogen van ongeveer 2 ton. Met de Berliet, die we Doortje

noemden, hebben we maar liefst 1.300.000 kilometer gereden.

In 1959 werd in het Groningse Slochteren een enorme aardgasbel ontdekt. Gestimuleerd door de regering schakelden de huishoudens over naar aardgas. Binnen 10 jaar liepen de olie- en kolenhandel snel terug. Gelukkig begon de zand- en grindhandel steeds beter te gaan. In mijn klantenkring zaten ook grote afnemers zoals van Gisbergen uit Hooge Mierde, Jef van de Heijden, de gebroeders van Loon en *Kees Blek* (van den Borne). In die jaren kwam Lowie Schepens uit Bladel in de zaak werken. Ook hij was een heel goede knecht waar we heel tevreden mee waren, vertelt Péér.

Vanaf het midden van de jaren zestig werd het stoken van hout ook in Reusel populair. In zogenaamde allesbranders werd van alles gestookt waaronder geveerd hout. Het gevolg was dat de schoorstenen vervuilden. Om schoorsteenbranden te voorkomen eisten de verzekeringen dat de schoorstenen regelmatig geveegd werden. Samen met mijn zwager Nol Bruininkx heb ik toen een cursus schoorsteenvegen gevolgd. Nadat we ons diploma hebben gehaald waren we regelmatig op de Reuselse daken te vinden om te zorgen dat de kachels veilig gestookt konden worden. Omstreeks 1980 hebben onze Jan en onze Broer samen met hun neef Hans Leenen het schoorsteenvegen van ons overgenomen.

Vanaf 1956 ben ik lid van *de Guld*, waar ik altijd goed *d'n aord* heb gehad. Vijfentwintig

Péér Got in dienst van de gebroeders Maas, omstreeks 1986. Hier heeft hij in het Belgische Kapelle-op-den-Bos bij Mechelen een vracht Eternit platen geladen.

Samen met zwager Nol Bruininkx is Péér Got jarenlang schoorsteenveger geweest. Hier zijn ze omstreeks 1975 aan een veegkarwei bezig.

Trots zijn Péér en Dora op hun vier kleinkinderen. Hier tijdens hun gouden bruiloft v.l.n.r. Jill, Leroy, Ricky en Perry.

jaar heb ik ook in het bestuur gezeten. Het jaarlijkse koningschieten en de Gilde-kringedagen waren hoogtepunten van het jaar. Het kruisboogschieten ging mij goed af, ik ben twee keer koning van *de Guld* geweest. Van *de Guld* hebben wij ook vriendschappen overgehouden. Met Martien van de Vorst, *Hein Koek* (Hendriks) en *Jan Kemel* (van Kemenade) vormden we jarenlang een kaartclubje.

Einde van het bedrijf

Toen aan het einde van de zeventiger jaren de betoncentrales hun intrede deden ging het snel bergafwaarts met het bedrijf. Dat was voor Dora en mij een heel moeilijke tijd. Een van de moeilijkste dingen was het noodgedwongen afscheid moeten nemen van onze trouwe knecht Lowie Schepens. Hem heb ik toen wel gezegd dat hij mocht blijven werken tot hij ander werk had gevonden.

In 1985 kon ik op voorspraak van Gérard Maas als chauffeur in dienst treden van de Gebroeders Maas. Twee jaar later ben ik begonnen bij Maas Bouwmaterialen in Reusel waar Thijs en Jan, de zonen van Gérard, de scepter zwaaiden.

We woonden toen al enkele jaren in ons nieuwe huis in de Bakkerstraat. Dat huis

hebben we de naam *den Hemel* gegeven. Dat idee kwam van Jaon Jansen die zei: “*Unne echte Got(d) wónt in den Hemel.*”

Tien jaar geleden zijn we verhuisd naar Doornbos 77. Regelmatig ben ik nog te vinden bij Maas Reusel BV. om boodschappen te doen.

Omstreeks 1980 hebben de zonen van Péér Got, Jan en Broer samen met hun neef Hans Leenen, het schoorsteenvegen overgenomen. Hier zijn Jan en Hans, die volgens Péér een goed duo vormden omstreeks 1995 bezig met een schoonmaakklus.

Zouden Péér en Dora tijdens hun samenzijn in de eerste maanden van 1951 op het ziekbed van Dora ooit gedacht hebben dat ze ruim 50 jaar later zo'n grote familie zouden hebben?

Ons Dora en ik zijn heel blij wanneer onze kinderen en kleinkinderen op bezoek komen. Twee jaar geleden hebben ze ons een geweldig gouden bruilofsfeest bezorgd. Ze zeiden tegen ons, jullie hoeven nergens voor te zorgen alleen plezier maken en betalen, vertelt Péér.

Uit het gesprek met hem blijkt dat hij het *goeie hart* en sociale gevoel van zijn ouders en voorouders in zijn genen heeft meegekregen. Daarom mag *Péér van Gotte Jan en van Pietje van Limpt* een echte Reuselnaar genoemd worden.

Slot

In de voetsporen van zijn ouders heeft *Péér Got* gewerkt te midden van de Reuselse gemeenschap. Bijna vijftig jaar tot op de dag van vandaag is Péér, *de Guld* trouw gebleven. Maar liefst 25-jaar is hij lid van het bestuur van deze oudste vereniging van Reusel geweest.

Péér heeft hard moeten werken om in zijn bedrijf een goede boterham te blijven verdienen. Door de veranderde economische omstandigheden heeft hij samen met zijn Dora zijn bedrijf steeds moeten aanpassen. Hij heeft goede maar ook slechte tijden meegemaakt, maar klaagt daar niet over. Toen de omstandigheden zo weerbarstig waren dat het echt niet meer ging met zijn bedrijf bleef hij toch in de running. Hij werd chauffeur bij de gebroeders Maas en later bij Maas Bouwmaterialen en Maas Reusel BV. Nog regelmatig is hij daar te vinden om boodschappen te doen zoals hij dat zelf zegt.

Het gelukkige gouden bruidspaar Péér en Dora Kerkhofs-van Gompel op 11 mei 2004. Het begon allemaal aan de rand van de dansvloer van café de Valk tijdens de Reusel Kermis van 1950.